



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 285/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť doc. Mgr. I. V., B., zastúpeného advokátom Mgr. V. Š., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/4 GPt 46/07-19 zo 14. mája 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť doc. Mgr. I. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júla 2010 doručená sťažnosť doc. Mgr. I. V., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. V. Š., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) oznámením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/4 GPt 46/07-19 zo 14. mája 2010 (ďalej aj „oznámenie zo 14. mája 2010“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ ako poškodený 2. októbra 2003 Okresnej prokuratúre Bratislava IV oznámil skutočnosti nasvedčujúce tomu, že konaním súdneho exekútora mohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2004 tým, že súdny exekútor v rozpore so zákonom Národnej rady č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v platnom znení (ďalej len „Exekučný poriadok“) vykonával exekúciu bez udelenia poverenia na jej vykonanie a nad rozsah rozhodnutia, ktoré malo byť podkladom pre jej vykonanie.

Uznesením Okresného riaditeľstva Policajného zboru Bratislava I (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) ČVS: ORP-193/3-OSV-B1-20 z 25. októbra 2004 bolo v uvedenej veci začaté trestné stíhanie. Okresné riaditeľstvo uznesením ČVS: ORP-193/2004 z 25. mája 2006 (ďalej len „uznesenie z 25. mája 2006“) trestné stíhanie v uvedenej veci zastavilo z dôvodu premlčania trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku. Proti uzneseniu z 25. mája 2006 podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 4 Pv 1151/04-42 zo 14. júla 2006 (ďalej len „uznesenie zo 14. júla 2006“) zamietnutá s odôvodnením, podľa ktorého *„aj keby trestný čin nebol premlčaný, zo stanoviska Ministerstva spravodlivosti SR vyplýva, že exekútor postupoval zákonne“*.

Sťažovateľ sa podnetom zo 14. augusta 2006 podľa ustanovenia § 31 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) domáhal preskúmania uznesenia okresnej prokuratúry zo 14. júla 2006 Krajskou prokuratúrou v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“). Krajská prokuratúra listom č. k. 2 KPt 534/06-15 z 22. septembra 2006 sťažovateľovi oznámila, že jeho podnet nie je dôvodný a v rámci odôvodnenia tohto záveru uviedla, že *„trestný čin síce premlčaný nebol, ale opäť sa odvolala na stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR, z ktorého vyplýva zákonnosť postupu exekútora“*.

Sťažovateľ následne požiadal opakovaným podnetom zo 7. marca 2007 generálnu prokuratúru o preskúmanie zákonnosti vybavenia jeho podnetu zo 14. augusta 2006 krajskou prokuratúrou. Generálna prokuratúra v liste č. k. IV/4 GPt 46/07-6 z 18. mája 2007 sťažovateľovi oznámila, že *„jeho podnet bol vybavený zákonne, pričom potvrdila záver KP BA, že trestný čin nebol premlčaný, s odvolaním sa stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR však opäť označila postup exekútora za zákonný“*.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) 28. januára 2010 uznesením č. k. 20 CoE 185/2009-286 (ďalej len „uznesenie z 28. januára 2010“) zrušil uznesenie Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) č. k. Er 721/97-272 zo 17. marca 2009, ktorým bol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietnutý, pričom v odôvodnení uvedeného uznesenia sa krajský súd *„v plnom rozsahu stotožnil s tvrdeniami sťažovateľa o nezákonnosti exekúcie“*.

Vzhľadom na to, že uznesením krajského súdu z 28. januára 2010 *„bol autoritatívne vyvrátený záver Ministerstva spravodlivosti SR o zákonnosti exekúcie“*, sťažovateľ podal generálnej prokuratúre ďalší opakovaný podnet, pretože uvedené uznesenie považoval za novú skutočnosť zakladajúcu oprávnenie na jeho podanie. Generálna prokuratúra sa však podľa sťažovateľa jeho podnetom odmietla zaoberať, keďže mu listom č. k. IV/4 GPt 46/07 19 zo 14. mája 2010 oznámila, že *„nezistila ani po vydaní súdneho rozhodnutia také skutočnosti ktoré by mali za následok zmenu stanoviska“*, a ďalší opakovaný podnet odložila *„aj s poukazom na stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR“*.

Pri vybavovaní podnetu sťažovateľa sa krajská prokuratúra, ako aj generálna prokuratúra odvolávali na stanovisko Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“), v ktorom mala byť skonštatovaná zákonnosť postupu súdneho exekútora pri vykonávaní exekúcie proti sťažovateľovi. Uznesením krajského súdu z 28. januára 2010 boli *„všetky výhrady sťažovateľa voči postupu exekútora v plnom rozsahu potvrdené a bola výslovne skonštatované, že exekúcia mala byť zastavená“*. Orgány činné v trestnom konaní v predmetnej veci neboli podľa sťažovateľa

viazané stanoviskom ministerstva spravodlivosti, ale až uznesením krajského súdu z 28. januára 2010.

Podľa sťažovateľa je uznesenie krajského súdu z 28. januára 2010, v ktorom bola skonštatovaná nezákonnosť postupu súdneho exekútora, nepochybne novou skutočnosťou, ktorá podľa § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre „*zakladá sťažovateľovi právo na podanie ďalšieho opakovaného podnetu a GP SR má povinnosť tento podnet riadne prešetriť a vybaviť*“. Keďže sa generálna prokuratúra odmietla ďalším opakovaným podnetom sťažovateľa zaoberať, došlo v jeho prípade z jej strany k „*odopretiu spravodlivosti*“.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „*postupom Generálnej prokuratúry SR pri vybavovaní ďalšieho opakovaného podnetu zo dňa 18. 03. 2010, sp. zn. IV/4 GPt 46/07 porušené bolo*“, zruší oznámenie generálnej prokuratúry zo 14. mája 2010, vec vráti na ďalšie konanie, zakáže generálnej prokuratúre pokračovať v porušovaní jeho základného práva a zaviazá ju vybaviť jeho opakovaný podnet z 18. marca 2010 a zároveň mu prizná náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho ďalšieho opakovaného podnetu z 18. marca 2010. K porušeniu uvedeného základného práva malo podľa sťažovateľa dôjsť v dôsledku toho, že generálna prokuratúra sa odmietla ďalším jeho opakovaným podnetom zaoberať napriek tomu, že existoval dôvod na jeho podanie, a síce uznesenie krajského súdu z 28. januára 2010, v rámci odôvodnenia ktorého bola krajským súdom konštatovaná nezákonnosť postupu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. E 328/97.

Podľa zistenia ústavného súdu generálna prokuratúra na ďalší opakovaný podnet sťažovateľa z 18. marca 2010 (doručený jej 31. marca 2010) odpovedala oznámením zo 14. mája 2010, v ktorom uviedla: „*Generálna prokuratúra SR na podklade Vášho podania zo dňa 31. 3. 2010 opakovane preskúmala obsah dozorového spisu sp. zn. IV/4 GPt 46/07.*

Podanie zo dňa 31. 3. 2010 bolo z hľadiska obsahu (§ 62 odsek 1 Trestného poriadku) vyhodnotené ako ďalší opakovaný podnet podľa § 34 odsek 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre, pričom novou skutočnosťou má byť vydanie uznesenia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 28. 1. 2010 sp. zn. 20 CoE 185/2009-286, v ktorom mala byť konštatovaná nezákonnosť postupu súdneho exekútora v celom rozsahu.

V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že Generálna prokuratúra SR nezistila ani po vydaní súdneho rozhodnutia také skutočnosti, ktoré by mali za následok zmenu stanoviska tak ako bolo prezentované vo vybavení zo dňa 18. 5. 2007 pod sp. zn. IV/4 GPt 46/07-6 a preto Váš ďalší opakovaný podnet ako nedôvodný odkladám aj s poukazom na stanovisko Ministerstva spravodlivosti SR. “

Generálna prokuratúra sa v oznámení z 18. mája 2007 (označenom ako upovedomenie o vybavení podnetu z 9. marca 2007), na ktoré poukazuje aj v oznámení zo 14. mája 2010, stotožnila nielen so záverom týkajúcim sa zákonnosti postupu súdneho exekútora v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. EX 328/97 v súlade so stanoviskom ministerstva spravodlivosti, ale predovšetkým poukázala na správnosť záverov krajskej prokuratúry, ktorá pri preskúmaní zákonnosti postupu a uznesenia okresnej prokuratúry zo 14. júla 2006 uviedla, že sa stotožnila s rozhodnutím okresnej prokuratúry „*najmä pre absenciu úmyslu na strane súdneho exekútora ako aj vzhľadom na absenciu spoločenskej nebezpečnosti jeho konania*“. Následne v uvedenom oznámení generálna prokuratúra aj špecifikovala znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa a osobitne zdôraznila subjektívnu stránku tohto trestného činu, ktorá musí byť naplnená.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd rozhodnutia orgánov verejnej moci za protiústavné aj arbitrárne, ak ich odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (mutatis mutandis IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Záver generálnej prokuratúry, podľa ktorého samotné konštatovanie nezákonného postupu súdneho exekútora v exekučnom konaní v rámci odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ešte nie je dôvodom na začatie trestného stíhania proti nemu, nemožno podľa názoru ústavného súdu považovať za svojvoľný alebo arbitrárny, a ani samotná nespokojnosť sťažovateľa s výsledkom vybavenia jeho ďalšieho opakovaného podnetu nie je dôvodom na vyslovenie porušenia ním v sťažnosti označeného práva.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd uvádza, že aj keď sťažovateľ nemá nárok na to, aby orgány činné v trestnom konaní začali trestné stíhanie proti konkrétnej osobe, táto

skutočnosť však nijako nemá vplyv na jeho právo na uplatnenie jeho nárokov vyplývajúcich zo zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. septembra 2010